

[Grünbaum.]

med visse konsekvensændringer. Men jeg vil ikke undlade at advare, og advare stærkt, imod den bebudede ændring med genindførelse af en fradragsregel for kommuneskatten. Også her mener vi der er tale om en klar forringelse af kildeskatteordningen, uden at man opnår den virkelige udligning mellem de fattige og de mere velstillede kommuner, som man jo taler om i denne forbindelse, og som man motiverer denne ændring med.

Man må jo ikke glemme, at i de fattige kommuner er indkomsterne i almindelighed såre beskedne; det er ikke kun enkelte, men mange indkomster i disse fattige kommuner, der er såre beskedne, og adgangen til at fradrage kommuneskatten vil derfor ikke give den enkelte skatteborger i disse kommuner nogen særlig fordel, for der er jo ikke rigtig nogen indtægt at trække fra i. En sådan betydelig fordel vil man derimod kunne opnå i andre kommuner, i de velstillede kommuner, og jeg tænker selvfølgelig her først og fremmest på de velstillede skatteydere; sådanne velstillede skatteydere vil naturligvis også opnå fordelene, når de bor i en af de fattige kommuner, men det er altså især de velstillede skatteydere, der opnår disse fordele, det er dem, fradraget for kommuneskatten kan give en betydelig skattegevinst. Jeg vil da ikke bestride, at en vis udligning af skatteforskellene kan opnås ad den vej, men jeg synes, det er en dårlig og en ineffektiv løsning, der samtidig forringer selve kildeskatteordningen og vel også vil give et øget administrativt besvær. Vi mener, at den nødvendige udligning bør foretages mere direkte, og det er vi parat til at forhandle om, så der kan opnås en ordening, som virkelig er til gavn for de fattige kommuner, sådan som jeg også tidligere, da jeg var finansminister, gav tilsagn om. De konservative har jo selv været inde på tanken om bloktilskud; venstre har flere gange rejst tanken om en mere direkte ordening, og jeg finder, det er rigtigt at tage disse spørgsmål op til undersøgelse i udvalget; jeg venter ikke, at finansministeren her i dag kan give mig noget egentligt svar på dette. Jeg betragter det som et stort tilbageskridt, hvis man vil genindføre fradragsretten for kommuneskat. Jeg var lige ved at sige til finansministeren: hånden på hjertet, men vi må jo

ikke tale direkte herfra. Men mon ikke alle er glade for, at fradragsretten for statsskatten nu er ophævet og, med den store fordel, det bliver, at marginalsatterne er blevet bragt ned på meget lavere procenter? Hvis man nu genindfører fradragsretten for kommuneskat, så tager man jo noget af den gevinst igen, og ikke mindst efterhånden som kommuneskatterne er blevet ret store, vil det helt oplagt betyde, at skatteprocenterne må sættes op for statsskatten; vi kommer altså op på højere marginalsatter, højere skatter på grænsen dér, hvor det betyder noget for folk ved erhvervelse af merindkomst, og det mener jeg absolut er en forringelse af ordningen. Jeg tror også, at de fleste erkender det; de radikale var jo inde på, at man skulle bevare den kommunale skattefradragsret kun i en overgangsperiode, indtil man havde løst de kommunale problemer. Jeg tror, vi hurtigst muligt skal tage fat på dette i udvalget og se at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe de fattige kommuner og så slippe for den forringelse.

Må jeg til slut nævne en enkelt ting, det er spørgsmålet om de enlige forsørgere. Efter kildeskatteordningen vil de enlige jo kun få ét personfradrag; de har i øjeblikket — kan man sige — to, de har altså forsørgerstillingen, de 10.000 kr. i fradrag, og jeg mener, at vi bør se på det spørgsmål og finde ud af et eller andet særligt tilskud, som kan give dem kompensation. Det er et spørgsmål, jeg naturligvis selv i min tid som finansminister har tænkt over og ville være kommet med forslag om, og det vil jeg gerne bede finansministeren om også at se velvilligt på.

Vi vil gerne fra vor side tilsige vor medvirken til en saglig og grundig behandling i udvalget, og jeg håber på, at man også fra finansministerens og regeringspartiernes side vil være villig til at drøfte nogle af de problemer, som jeg her har været inde på.

Haunstrup Clemmensen: Kravet om en rationel og hensigtsmæssig tilrettelæggelse af lovgivningen bør naturligvis være et generelt krav for det høje ting, men det må i ganske særlig grad, når det vedrører lovgivning, der berører overordentlig mange mennesker og overordentlig vidtgående problemer, være et uafviseligt krav, at man både ved fremsættelse, i udvalgsbehandling